

ROYAL- TEEN

TEIDÄN MAJESTEETTINNE

*ANNE GUNN HALVORSEN
& RANDI FUGLEHAUG*

SUOMENTANUT KATI VALLI

*ANNE GUNN HALVORSEN
& RANDI FUGLEHAUG*

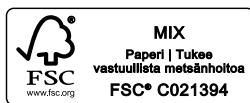
ROYAL- TEEN

TEIDÄN MAJESTEETTINNE

SUOMENTANUT KATI VALLI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Norjankielinen alkuteos: *Halve kongeriket 4: Audiens*

© Randi Fuglehaug and Anne Gunn Halvorsen
First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2022
Published in agreement with Oslo Literary Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © KATI VALLI JA WSOY, 2024

ISBN 978-951-0-49174-4

PAINETTU EU:SSA

1 VAHVA ALKU

Vielä kaksikymmentä. Kyllä hän sen verran jaksaisi.

Kalle laskeutui taas hallitusti lattiaa kohti, mutta nyt ojentajalihaksia, olkapäitä ja rintaa poltteli jo tosissaan.

Jos nainen torjuu sinut, vika ei ole hänessä vaan sinussa, tumma ääni hänen korvissaan sanoi. Olet osoittanut liikaa heikkoutta ja liian vähän aloitekykyä. Naiset haluavat selväsanaisten, vahvan miehen.

Ei hitto!

Toteamus osui melkein pelottavalla tavalla oikeaan. Noinhan juttu oli Lenankin kanssa mennyt! Juuri siitä Lena oli joskus heidän riidellessään valittanut, että Kallesta oli tullut saamaton ja tylsä.

Lena oli ollut ihan oikeassa. Kallesta oli tullut veltto.

Sellainen saisi nyt riittää, Kalle ajatteli samalla, kun taisteli kolmannentoista punnerruksen ylös asti ja tunsi oman kroppansa painon liiankin hyvin.

Nyt hän ottaisi itseään niskasta kiinni.

Hän oli kuunnellut putkeen jo kaksi jaksoa podcastia nimeltä *Man, Get What You Want*. Vaikka tämä olikin ensimmäinen kerta, kun hän kuunteli treenatessaan jotakin muuta kuin musiikkia, hän ei kaivannut Spotify-soittolistaansa

ollenkaan. Podcastissa professori kävi läpi psykologian perusasioita, ja se oli älyttömän mielenkiintoista. Jaksoissa käsiteltiin miehenä elämistä sekä sitä, mikä teki miehestä puoleensavetävän. Kallesta tuntui kuin professori olisi puhunut suoraan hänelle.

Yhdeksäntoista!

Hänen täytyi antaa kaikkensa, jotta sai työnnetyksi viimeisen punnerruksen suorille käsille. Sen jälkeen hän lysähti puulattialle kuin tyhjä säkki. Käsivarsia pakotti niin, että niiden olisi voinut kuvitella irtoavan kohta kokonaan. Kalle oli ihan loppu.

Hän otti airpodit korvistaan ja makasi kuunnellen vain kaulassaan jyskyttävää sydämen sykettä.

Hetken päästä hän nousi kyynärpäidensä varaan ja katsoi ikkunasta ulos heleän vihreälle nurmikentälle. Hän näki mielessään Lenan juoksemassa pihamaalla. Siellä tyttö tosiaan voisi viilettää, jos he yhä seurustelisivat, ehkä jonakin sellaisena päivänä, kun vanhemmat olisivat jossakin muualla eikä Margrethekaan olisi kotona. Kalle oli odottanut kesää niin malttamattomana, kaikkia niitä yhteisiä päiviä Lenan kanssa, yhteisiä öitä, aikaa ilman koulua ja velvollisuuksia.

Ja nyt hän ei ehkä näkisi Lenaa ollenkaan.

Hemmetti!

Kalle löi kämmenensä voimalla lattiaan. Se auttoi vähän, mutta ei silti saanut häntä unohtamaan rintaa raastavaa tuskaa. Tämä tuska ei liittynyt lihaskuntotreeniin. Se liittyi Lenaan. Kalle tunsu oikeaa, fyysistä kipua sen takia, ettei saanut nuuhkia Lenan tuoksua, ei jutella hänen kanssaan milloin vain, ei koskettaa häntä. Kallesta ei ollut koskaan aiemmin tuntunut tältä.

Oli kulunut kolmetoista päivää siitä, kun Lena oli sanonut, että halusi olla vain Kallen ystävä.

Tuntui siltä kuin tätä tuskaa olisi kestänyt jo vuoden.

Kalle ei halunnut, että tästä tulisi hänen elämänsä hirvein kesä, joten hänen viimeinen toivonsa oli, että isä suostuisi hänen ehdotukseensa.

Hän vilkaisi puhelintaan. Ei uusia viestejä eikä uusia snäppejä sen kummemmin Lenalta kuin Arnieltakaan. Hiljaisuus oli hänelle liikaa, joten hän napautti uuden podcast-jakson käyntiin.

Jos haluaa jotakin, sen voi saavuttaa ainoastaan kovalla työllä, professorin varma ääni aloitti. Aivan, Kalle ajatteli ja laskeutui taas lattialle. Hän pystyisi takuulla tekemään vielä kaksikymmentä punnerrusta lisää.

Jo neljännen kohdalla hän kuuli professorin puheen läpi tutun äänen, joka sanoi:

– Kruununprinssi Karl Johan!

Kalle nosti katseensa lattiasta. Hänen siskonsa seisoi vähän matkan päässä kädet puuskassa ja katseli ympärilleen. Margrethe tuijotti puoliksi avattuja sälekaihtimia, lattialle pudonneita tyynyjä ja tyhjiä Monster-energijuomatölkkejä, joita lojui siellä täällä laturinjohtojen ja likaisten treenivaatteiden lomassa. Hän oli käyttänyt Kallen koko nimeä, eikä hän koskaan tehnyt niin ilman syytä.

– Tämä on tosi kurjaa, Kalle. Et voi vain hautautua tänne rypemään sydänsuruissasi. Sinun täytyy välillä käydä ulkona!

Kalle nousi istumaan. Häntä ärsytti, että Margrethe oli tullut häiritsemään kesken punnerrussarjan.

– Ei minulla mitään sydänsuruja ole, Kalle sanoi. – Minä hän yritän vain treenata!

– Niinpä, haistan sen kyllä, Margrethe sanoi ja nyrpisti
nenäänsä. – No, joka tapauksessa, on päivällisaika. Isä odot-
taa. Ehkä hän on vihdoinkin tehnyt päätöksen.

2 UUSI MAHDOLLISUUS

Isä istui pöydässä yksin ja luki jotakin iPadilta, joka seisoitelineessä hänen lautasensa vieressä. Kuningas tihrusti ruutua nenänvartta valuvien silmälasiansa läpi ja näytti yhtäkkiä vanhalta mieheltä.

– Lehdessä on Arnien kuva, hän sanoi. – Alla lukee: »Festarikesän nuorin toivo.» Aika kiva, vai mitä?

Kalle ja Margrethe kumartuivat molemmat lähemmäksi iPadia. Margrethe ehti siepata sen ensimmäisenä käsiinsä. Kalle lysähti pehmustettuun ruokapöydän tuoliin ja nojautui niin pitkälle taaksepäin, että tuoli lopulta keikkui kahden jalan varassa.

Onneksi Arnie ei tänään söisi heidän kanssaan.

Kallesta oli mahdotonta tottua siihen, mitä Arniesta, ikuisesta hassuttelijasta, oli tullut. Arnie oli ollut Kallen paras kaveri lapsesta asti. He olivat hengailleet yhdessä ja viestitelleet toisilleen koko ajan. Arnie oli aina ollut Kallen rinnalla. Siis siihen saakka, kun hän äkkiä olikin ollut kaikkialla muualla. Keväällä yksi hänen vitsillä tekemistään biiseistä oli yllättäen saanut suosiota ja noussut viraalihiliksi, ja suunnilleen samaan aikaan hänestä oli tullut Margrethen poikaystävä. Kallen oman sisikon! Nyt Arnie oli siis nähtävästi

saanut kaiken, mitä maailmassa tarvitsi. Ainakaan hänellä ei enää tuntunut olevan käyttöä Kallelle. Arnie ei ollut käynyt Kallen luona viikkokausiin, vaikka olikin toki oleillut heillä kotona joka ikinen päivä.

Tai siltä se tuntui.

Kalle otti iPadin Margrethelta ja tutki tarkkaan postimerkinkokoista kuvaa DJ Arniesta, jonka kasvoja peittivät ironiseen tyyliin puetut, neonväriset urheilulasisit.

– Hieno kuva, hän tuhahti.

– Onhan se hauska! Margrethe sanoi. – Tehoa kohdeyleisöön.

Kuninkaalta pääsi naurunhörähdys. Sitten hän vakavoitui, rykäisi ja katsoi sisaruksia.

– Siitä matkasta, isä sanoi.

Kalle keinahti eteenpäin ja rysäytti tuolinjalat lattiaan. Hänen ei tarvinnut vilkaistakaan Margrethen suuntaan arvatakseen, että sisko ajatteli samaa kuin hän.

Nytkö se kuultaisiin?

Oliko isä vihdoinkin tehnyt päätöksensä?

Kalle suoristi selkensä ja otti kasvoilleen vastuullinen nuori kruununprinssi -ilmeensä.

– Tärkeintä on, että sinä, Kalle, tiedät paikkasi ja roolisi, kuningas sanoi ja katsoi Kallea silmiin aina siihen saakka, kunnes Kalle loi nopean silmäyksen Margretheen.

Siskokin näytti jännittyneeltä.

– Eli... tarkoittaako tuo, että saamme lähteä? Kalle kysyi.

Kuningas katsoi kumpaakin lastaan vuoron perään ja nyökkäsi hymyillen.

Kallesta tuntui siltä kuin hänen sisällään olisi poksah-
tanut auki samppanjapullo. Koko kroppa poreili. Hän ei

kuitenkaan voinut kuohua yli nyt, ei tässä isän edessä. Hänen pitäisi hillitä itsensä, jottei kuningas vain pyörtäisi päätöstään.

– Hieno juttu, Kalle sanoi. – Kiitos, isä. Ja olethan yhä sitä mieltä, että kaikki voivat tulla mukaan? Margrethe ja Arnie ja Lena ja kaikki?

Kuningas nyökkäsi.

– Jos luulet, että vain sillä tavalla Ingrid saadaan kotiin.

Kallen teki mieli tanssia, ensimmäistä kertaa kolmeentoista päivään. Heidän isänsä, Hänen Ankaruutensa, itse kuningas Tiukkapiipo, oli antanut heille luvan lähteä viikoksi Lofoteille koko kaveriporukan kanssa. Lenan kanssa! Nyt Kalle sai uuden mahdollisuuden. Nyt hänellä olisi tilaisuus panna asiat järjestykseen!

– Täytyy toivoa, että paikalle ilmestymisemme sopii Ingridillekin, Margrethe sanoi.

– Aivan. Suostumme tähän reissuun nimenomaan siksi, että minä, äiti ja Ingridin vanhemmat olemme sitä mieltä, että tyttöä on autettava, isä sanoi. – Tämä on teille suuri luottamuksenosoitus, mutta siihen sisältyy myös valtava vastuu. Teidän on tuotava kruununprinsessa kotiin.

Margrethe tirskahti, eikä Kalle pystynyt pitämään suutaan kiinni – ei edes nyt, vaikka olisikin tällä hetkellä sietänyt isältään melkein mitä vain.

– Isä, älä sano Ingridiä kruununprinsessaksi! Olihan se varmaan ihan söpöä silloin, kun olimme pieniä, mutta nyt me olemme jo lukiolaisia. Se kuulostaa vain tosi nololta.

Isä kohautti olkapäitään liioitellun hölmistynyt ilme kasvoillaan.

– Mitä? Eikö kuningas enää saisi edes päättää, kenet haluaa miniäkseen? hän kysyi, hekotteli hetken itseksensä ja iski silmää Margrethelle.

Kalle pyöritteli päätään. Siitä asti, kun hän ja Ingrid olivat nelivuotiaina menneet leikisti naimisiin, kuningasperheessä oli vitsailtu sillä, että kaksosten lapsuudenystävästä tulisi Norjan kruununprinssin puoliso. Se oli vakiovitsi, joka alkoi olla jo melko kulunut. Ja kuluneelta vaikutti isäkin, Kalle ajatteli katsoessaan kuningasta, joka huojutti varttaan kuin vanhus. Isän pitäisi aloittaa lenkkeily tai lähteä taas purjehtimaan. Ehkä hän saisi vähän lisää eloa väsyneisiin vitseihinsäkin, jos pääsisi tuulettamaan niitä raittiissa ulkoilmassa.

– Ei näytä kovin hyvältä, jos vanha mies haluaa päättää, mitä nuoret tytöt elämällään tekevät, Kalle sanoi ja katsoi siskoaan. – Vai mitä, Margrethe?

– No ei, Margrethe tokaisi. – Mutta onhan Ingrid totta puhuen kuin luotu hengaillemaan sinun kanssasi. Sinun pitää vain kypsyä sen verran, että tajuat sen. Sitähän kaikki odottavat.

Margrethe hirnahti huvittuneeseen sävyyn, mutta sen jälkeen suureen ruokapöytään laskeutui täysi hiljaisuus. Huoneessa piti ääntä ainoastaan nurkassa raksuttava kaappikello.

Kalle ei jaksanut ärtyä enempää perheenjäsentensä kiusoittelusta, mutta Ingridin ajattelemisen kieltämättä sai hänen sisällään kuplivan samppanjan asettumaan. Tottahan se oli. Hänellä oli tunteita Ingridiä kohtaan.

Aitoja tunteita.

Vahvoja tunteita.

Huolen tunteita.

3 PRINSSI MAHTISONNI

Kalle palasi huoneeseensa uudenlaista energiaa puhkuen. Hän keräsi Monster-tölkit muovipussiin, nosteli tyynyt lattialta ja haki jopa pölyrätin, vaikka joku puhtaanapito-osastolta varmasti kiiruhtaisikin käsittelemään huonetta nyt, kun sen siivoaminen viimein olisi mahdollista.

Kun Kalle sai kaiken valmiiksi, hän katsoi tyytyväisenä ympärilleen. Sitten hän heittäytyi sängylle puhelin kourassaan.

Ja joutui heti pettymään.

Viesti, jonka hän oli lähettänyt Lenalle heti päivällisen jälkeen – täysin kaverillinen eikä mitenkään tunkeileva Lofoottien-matkaan viittaava meemi – oli saanut vastaukseksi pelkän peukun. Ingrid taas ei ollut vastannut ollenkaan. Se ei ollut mikään ihme. Hän ei juuri ollut antanut kuulua itsestään sen jälkeen, kun oli edellisellä viikolla häipynt.

Kaikki olivat järkyttyneet pahan kerran, kun Ingrid ei ollut ilmestynyt koulun päättäjäisiin. Tai no, järkyttyneet ja järkyttyneet. Olivathan he tottuneet siihen, että Ingrid hurautti helposti kaikenlaisiin juttuihin. Hän oli porukan hippityttö, eikä Kalle edes muistanut, miten monesti hän oli ottanut kodittomia kissoja hoitoonsa, antanut rahaa

kerjäläisille tai Amnestylle tai... innostunut jostakin muusta. Hänellä oli melkein joka viikko uusi visio siitä, mille hän elämänsä omistaisi. Nyt hän kuitenkin oli mennyt vielä pidemmälle. Hän oli kaikessa hiljaisuudessa jättänyt luku-kauden loppukokeet suorittamatta ja karannut Instagramissa tapaamansa tyyppin luo. Falk Beyer -nimisen surffarin. Nyt he elivät kahdestaan vastarakastuneina ja ilmeisen onnellisina jollakin Lofoottien rannoista.

Ingridin vanhemmat olivat valmiita kääntämään kaikki kivet saadakseen tyttärensä kotiin. He olivat jo olleet lähdössä itse pohjoiseen, mutta kun Ingrid oli saanut tietää asiasta, hän oli vastannut raivoissaan, että jos vanhemmat ilmestyisivät Lofootteille, hän itse pakenisi vuorille, ja sieltä häntä ei löydettäisi ikinä. Pakolla Ingridiä ei siis saataisi tulemaan takaisin. Silloin Kalle oli keksinyt, että ehkä saarille kannattaisikin lähteä heidän, Ingridin ystävien. He voisivat ylipuhua hänet palaamaan pehmeämmin keinoin. Kalle oli kertonut, että kaveriporukka oli yhteydessä Ingridiin niin Snapchatissa kuin tekstiviestienkin välityksellä, vaikka tosiasiaassa Ingrid oli vastannut heille vain pari kertaa. Kallen toinen perustelu oli ollut, että jos kaverit lähtisivät kesälomareissulle Ingridin luo, se ei tuntuisi läheskään yhtä dramaattiselta kuin se, että huolestuneet vanhemmat pölähtäisivät paikalle.

Ovelta kuului koputus. Isä ja Margrethe katsoivat Kallea oviaukosta.

– Jestas, oletko sinä siivonnut täällä? Margrethe sanoi ja nuuhki ilmaa. – Ihan kuin täällä tuoksuisi... puhtaalta?

Kalle nyökkäsi. Saamaton haahuilu loppuisi nyt. He lähtisivät matkalle, joka olisi loistava tilaisuus saada vihdoinkin jotakin aikaan. Korjata asiat. He totta kai varmistaisivat, että

Ingridillä oli kaikki hyvin, mutta lisäksi Kalle pitäisi huolen siitä, että saisi Lenan takaisin. Lofoteilla hän todistaisi Lenalle, että oli yhä sama hauska ja villi prinssi Mahtisonni, johon Lena oli rakastunut.

Kalle vilkaisi kirjaa yöpöydällään. *Miten saat haluamasi*, kirjoittanut Peter Jordan – professori, joka oli myös Kallen kuunteleman podcastin takana. Kalle ei vielä ollut lukenut opusta kovin pitkälle, mutta sen sisältö vaikutti fiksulta. Ensimmäinen luku oli käsitellyt sitä, miten tärkeää oli pitää kotinsa hyvässä järjestyksessä. Professori kirjoitti asiasta varmaan vertauskuvallisesti, koska kukapa tahtoisi olla yhdessä sellaisen ihmisen kanssa, jonka pääkoppa on sekasorron vallassa tai jonka kroppa muistuttaa taikina-ompeleitä? Mutta kyllähän se tuntui toimivan. Kalle katsoi taas tyytyväisenä ympärilleen siistissä huoneessaan.

– Halusin vain muistuttaa asiasta, jota en saanut sanoiksi päivällisen aikana, kuningas sanoi. – Nimittäin siitä, että teette matkanne yksityishenkilöinä. Pyritte pitämään matalaa profilia ettekä herätä missään ylimääräistä huomiota. Eli ette tee mitään tyhmyyksiä.

– Emme tietenkään, Margrethe sanoi ja nyökkäsi vakavana. Kai sisko tiesi olevansa yhä eräänlaisella koeajalla Trysilissä pääsiäisenä aiheuttamansa kohun jälkeen.

Kallen suupielet kääntyivät väkisinikin hymyyn. Hän oli unelmoinut tällaisesta matkasta vuosikausia. Tämä ei olisi tavanomainen perheloma jossakin Tyynenmeren saarella tai kuninkaallisessa vuoristomökissä, vaan kaveriporukan yhteinen reissu – ja tällä kertaa kauemmaksi kuin tunnin matkan päähän kaupungista.

Tällä reissulla hän saisi olla ihan tavallinen nuori.

Hän saisi olla vapaa!

– Karl Johan? isä kysyi.

– Selvä, isä. Matka yksityishenkilöinä, matala profiili, ei tyhmyksiä. Asia ymmärretty.

Kokonainen viikko, Kalle ajatteli. Hän näki jo sielunsa silmin Lenan hymyn, tytön silmät sekä t-paidan, joka liukui hänen päänsä yli.

Kihelmöinti tuntui koko kropassa.

– Oliko muuta? Olen lähdössä juoksulenkille, Kalle sanoi ja nousi.

– Mene vain, kuningas sanoi ja lähti takaisin olohuoneeseen.

Margrethe ei liikahtanutkaan. Hän loi epäluuloisen katseen veljeensä.

– Jo toinen treeni tänään, vai? Mitä sinä oikein intoilet?

Kalle levitti kätensä. Hän ei pystynyt peittelemään virnetään. Pian hän näkisi Lenaa joka päivä ja yö. Lenaa! Ympäri vuorokauden!

– Mitä? Sinusta en siis saisi olla surullinen, mutta sekään ei kelpaa, jos olen iloinen! Miksen saisi pitää itseäni kunnossa?

Margrethe pudisti päätään.

– Pidä ihmeessä. Toivon vain, että... pääset elämässäsi eteenpäin.

– Jos siirryt siitä, pääsen ehkä edes jonnekin päin, Kalle sanoi ja hypähteli paikallaan.

Margrethe astui sivuun ja päästi Kallen pyrähtämään ohitseen.

– Hyvää lenkkiä sitten, pallero, Margrethe sanoi.

Kallea puistatti. Lempinimi, jonka hän oli jo pienenä saanut siskoltaan, oli älyttömän ärsyttävä, mutta nyt hän vain

heilautti kättään ja hölkkäsi portaat alas. Hän näki mielessään Lenan, jolla oli yllään tiukka neulepaita ja jonka pitkät hiukset hulmusivat punaisten poskien ympärillä vuoren huipulla. Tästä tulisi ihan sairaan hieno matka!

4 LOLO

Hikinauha kutitti vähän ja oli pikkuisen liian tiukkakin, mutta se ei haitannut. Kalle oli onnistunut teettämään nauhat ennätysnopeasti. Ne oli tehty kasarityyliin joustavasta, vaaleansinisestä froteesta, ja eteen oli brodeerattu aallon kuva sekä teksti *LoLo*. Kallen mielestä ne olivat sikasiistit, eikä hän voinut olla hymyilemättä itseksensä Gardermoenin lentoaseman loungessa istuskellessaan. Hän huomasi, että ihmiset vilkuilivat häntä, mutta niinhän kaikki aina tekivät. Nyt väki varmaan mietti, mitä *LoLo* tarkoitti. Kukaan tuskin osasi päätellä, että se oli lyhenne sanoista *LoveLoFootit*, mutta jos tieto vuotaisi lehdistölle, sehän olisi vain hyvää peeärrää.

Margrethe istui Kallen vieressä ja tuijotti tyhjyyteen. Sisko oli jo alkanut kuunnella äänikirjaa, kuten aina matkoilla. Kalle selaili omaa kirjaansa. Tuntui hankalalta syventyä tekstiin, mutta hän oli lukenut muutaman lauseen sieltä täältä. *Pidä puolesi. Aina. Älä anna periksi. Kaikki hakeutuvat sen luokse, joka seisoo pystypäin vastatuulessakin.*

Niin paljon viisaita sanoja!

Hikinauhat, jollaisen kaikki saisivat, olivat vain ensimmäinen askel Kallen reissua varten laatimassa suunnitelmassa.

He hakisivat Ingridin kotiin, mutta lisäksi Kalle pitäisi huolen siitä, että porukka nauttisi Lofoteista täysin rinnoin.

Että Lena nauttisi.

Kalle nousi seisomaan ja tähyili kärsimättömänä alas terminaalin aulaan. Lenaa ei näkynyt, eikä muitakaan loppujengistä.

Oli oikeastaan uskomaton juttu, että kaikki olivat päässeet lähtemään. Olihan kuitenkin kesäloma, ja ihmisillä oli jo suunnitelmia sen varalle. Fanny aikoi matkustaa Kiinaan, niin kuin aina, ja Tessin olisi jo pitänyt olla Lontoossa TÖSin kanssa, koska artisti äänitti siellä uutta levyä. Pari oli kuitenkin suunnitellut viettävänsä Lontoossa koko kesän, joten Tess oli lykännyt sinne lähtöään viikolla voidakseen »matkustaa muiden mukana pelastamaan Ingridiä». Kallen oma perhe oli lähdössä Tukholmaan heti Lofoottien-matkan jälkeen. Kalle tapaisi serkkunsa Sophian ensi kertaa moneen vuoteen.

Mutta ensin tämä! Kalle kävi niin kierroksilla kaikesta siitä, mitä oli edessä, ettei oikein ollut saanut nukutuksikaan. Seitsemän päivää yhdessä Lenan kanssa! Hän malttoi tuskin odottaa, että näkisi tytön. Eikö Lena jo pian voisi tulla?

Äkkiä Kallen vatsaa kouraisi. Entä jos Lena ei ilmestyisikään paikalle? Jos Theolle vaikka oli sattunut jotakin, ja Lenan olisi pakko jäädä kotiin.

Ei, Kalle ei saanut ajatella sellaista.

Ajatuksesi muokkaavat sinua itseäsi. Jos ajattelet heikkoja ajatuksia, sinusta tulee heikko mies. Podcastin puhujääni kaikui hänen korvissaan.

Kun hän oli seurustellut Lenan kanssa, oli tuntunut siltä kuin aurinko olisi paistanut koko ajan. Vaikka Kalle olisi ollut allapäin tai stressaantunut, Lena oli saanut kaiken

tuntumaan valoisalta. Lena oli erilainen kuin kaikki muut. Sen, miten erilainen Lena itse asiassa oli, Kalle oli tajunnut vasta silloin, kun hänelle oli selvinnyt, ettei Theo ollutkaan Lenan pikkuveli vaan poika. Oli mieletöntä, että Lena oli oikeasti saanut Theon 16-vuotiaana! Kalle ei ollut hetkeen tiennyt, mitä ajatella, mutta loppujen lopuksi asia oli saanut heidät hitsautumaan entistä tiiviimmin yhteen. Olihan Kallenkin elämässä kruununprinssinä paljon sellaista, mikä oli päätetty jo ennalta. He ymmärsivät toisiaan. Eivätkä he Lenan peiton alla, koulun kirjastossa tai joka hetki välillään kulkevista viesteistä olleet kruununperillinen ja äiti. He olivat vain Kalle ja Lena.

Erosta kuluneet yhdeksäntoista päivää olivat olleet synkkiä huolimatta siitä, että elettiin kesäkuuta. Kallea ei ollut huvittanut tehdä mitään, sillä ilman Lenaa kaikki oli tylsää. Eikä kukaan sitä paitsi edes ollut pyytänyt häntä minnekään. Eron jälkeen Arnie oli lähettänyt yhden viestin, jossa vain kyseli suunnilleen miten menee, eikä mitään sen jälkeen. Arnie ei ollut pyytänyt Kallea pelaamaan tennistä, ei uimaan eikä juhlimaan, vaikka sellainen olisi ehkä auttanut häntä unohtamaan hetkeksi kaiken sen, mitä hän ei kestänyt ajatella. Kallen oli pakko saada jutella jonkun kanssa, ja viimein hän oli itse nöyrytynyt kysymään parhaalta kaveriltaan, lähtisikö tämä elokuviin. Arnie oli vastannut myöntävästi, mutta olikin ilmestynyt paikalle Margrethe käsipuolellaan.

Professori Peter Jordan oli oikeassa. *Miehen on selvittävä kaikesta yksin. Aina!* Kalle nyökkäsi hiljaa. Hänen täytyisi hoitaa tämä itse.

Kalle käveli levottomasti edestakaisin. Sen kammottavan iltapäivän tapahtumat palasivat yhä hänen mieleensä

välähdyksenomaisina muistoina. Päivä oli ollut lämmin, ja Kalle oli oikeastaan tullut kysymään, haluavaisitko Lena ja Theo lähteä hänen kanssaan uimaan. Hänen aivonsa olivat tuolloin tuntuneet jotenkin sumuisilta, mutta silti hän muisti Grevlingveienin rivitalon pihalla käydyin keskustelun melkein sanasta sanaan.

– Minun pitää saada elää enemmän, Lena oli sanonut seistessään hänen edessään paljain jaloin ja kesämekko yllään. – Minusta ei vain tunnu oikealta seurustella juuri nyt. Minun täytyy kantaa niin paljon vastuuta täällä kotona, ja minulla on pakottava tarve olla pelkästään oma itseni nyt, kun vielä voin.

Kalle oli vain nyökännyt typerän näköisenä ja puristanut sylissään donitsiuimarengasta, jonka oli ottanut mukaan Theoa varten. Oli kuin sydän olisi revitty ulos hänen rinnastaan. Jäljelle jäi vain viha: hän oli vihainen itselleen siitä, että oli antanut tämän tapahtua. Hänen olisi pitänyt kuunnella Lenaa silloin, kun tämä valitti, että heistä oli tullut kuin vanha aviopari. Lena purnasi siitä, että Kalle lähti bileistä aina niin aikaisin ja halusi mieluiten vain chillata Lenan kanssa kotioiloissa. Mutta kun Kallea ei ollut kiinnostanut mikään muu! Lenan kanssa hän ei tarvinnut juhlia, hän ei tarvinnut mitään, hän tarvitsi vain Lenan.

Hän ei ollut muistanut ajatella, mitä Lena tarvitsi.

Lena, jonka pitäisi jo muutaman vuoden päästä muuttaa pois vanhempiensa luota ja rakentaa itselleen oikea aikuisen ihmisen elämä poikansa kanssa. Oli luonnollista, että hän halusi elää nyt. Oli luonnollista, ettei hän tahtonut istua sohvalla katselemassa elokuvia.

Kalle oli ollut todellinen ääliö!

Nyt hän saisi tilaisuuden korjata asiat. Hän purki vähän energiaa varjonyrkkeilemällä hetken. Samassa loungeen viimein asteli pari matkaseurueen jäsentä.

Arnie ja Fanny kohottivat molemmat kulmiaan ja purskahtivat nauruun.

– Kalle! Mikä sinulla oikein on päässäsi?

EI OLE HELPPOA OLLA KRUUNUNPRINSSI.

Aurinko hellii Norjan Lofootteja, mutta kruununprinssi Kallen elämää peittävät varjot. Kesäloma-reissulla surffauskylä Unstadissa hänen on voitettava takaisin puolelleen entinen tyttöystävänsä Lena ja todistettava ystävilleen, että hän on kaikkea muuta kuin tylsimys, kun vain pääsee vauhtiin. Kallen tilannetta ei auta sekään, että hänen paras kaverinsa kiehnää hänen siskonsa kanssa, eikä hän tunnu pärjäävän edes Unstadin omille pojille, jotka ovat harrastaneet surffausta koko ikänsä.

Romanttinen ja raikas Royalteen-sarja kuvaa eliittikoulua käyvän ystäväporukan elämää, ja nyt ääneen pääsee viimeinkin kruununprinssi Kalle. Hittisarjan hahmot ovat tuttuja ihanista Netflix-elokuvista.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49174-4

Kannen kuva: Hilla Semeri